

Arrest

nr. 193 387 van 10 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te H. (Afghanistan) op [...]1996.

Op 30 maart 2017 diende verzoekster een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van verzoekster op 8 januari 2016 in Nederland geregistreerd werden naar aanleiding van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 2 mei 2017 werd verzoekster gehoord in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 5 mei 2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties, die op 19 mei 2017 op grond van artikel 18, (1), b van de Dublin III Verordening instemden met dit verzoek.

Op 9 juni 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

*naam : A.
voornaam : F.
geboortedatum : [...]1996
geboorteplaats : H.
nationaliteit : Afghanistan*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 30.03.2017 asiel in België. Wat haar identiteits- en reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van haar taskara voor, evenals een religieuze huwelijksakte en een huwelijkscertificaat van de Afghaanse Ambassade in Nederland.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene in Griekenland op 18.12.2015 wegens illegale binnenkomst en in Nederland op 08.01.2016 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd werden.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, werd gehoord op 02.05.2017 en verklaarde dat ze Afghanistan op 23.11.2015 verliet om naar Iran te reizen om daar 10 à 15 dagen te verblijven alvorens naar Turkije door te reizen. Ze gaf aan daar voor onbepaalde duur te zijn verbleven om vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Griekenland te betreden. In Griekenland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 18.12.2015 geregistreerd wegens illegale binnenkomst. Ze gaf aan er voor onbepaalde duur te hebben verbleven om vervolgens via Macedonië, Albanië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar Nederland door te reizen om er op 06.01.2016 aan te komen. In Nederland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 08.01.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat ze er effectief een asielaanvraag indiende en gedurende haar verblijf in een opvangcentrum in Lelystad en Zutphen verbleef. Ze verklaarde niet te weten of er over haar asielaanvraag een beslissing werd genomen en drie dagen voor haar asielaanvraag in België uit Nederland vertrok om met de trein naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 30.03.2017 een asielaanvraag in.

Op 05.05.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties die op 18.05.2017 op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België, en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat ze voor België koos om haar man te vervoegen. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Nederland, omdat ze niet van haar man gescheiden wil worden en bij hem te willen blijven. Ze verklaarde geen goede herinneringen aan Nederland te hebben en specificeerde dat dit niets met de autoriteiten te maken had, maar wel omdat ze zonder toestemming van haar ouders met haar man trouwde. Ze gaf aan in België vanaf nul te kunnen beginnen.

Middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 07.04.2017 uitte de betrokkene formeel bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Nederland en verzocht ze de Belgische autoriteiten haar asielaanvraag in België te behandelen.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, een in België verblijvende echtgenoot te hebben. Om dit te staven, legde de betrokkene een religieuze huwelijksakte d.d. 10.04.2016 en een huwelijkscertificaat van de Afghaanse Ambassade in Nederland d.d. 23.05.2016 voor. Raadpleging van de gegevensdatabank toonde aan dat de vermeende echtgenoot van de betrokkene – G. P. genaamd - effectief in België verblijft en als voormalig erkend vluchteling sinds 19.01.2017 de Belgische nationaliteit bezit (OV. Nr. 6303411). De advocaat van de betrokkene gaf aan dat de relatie van de betrokkene met haar vermeende echtgenoot niet door haar ouders aanvaard werd, waardoor ze de ouderlijke woning te Nederland diende te ontvluchten en bij haar vermeende echtgenoot in Oostende introk. De advocaat van de betrokkene verwijst naar de toepassing van artikel 9 van Verordening 604/2013, evenals artikel 16 van diezelfde Verordening. Gesteld wordt dat er gezien de ernstige eengerelateerde problemen met haar ouders sprake is van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van haar vermeende echtgenoot bij wie ze inwoont.

Betreffende het vermeende feit als zou betrokkene gehuwd zijn met voormelde persoon van Belgische nationaliteit, herhalen we vooreerst dat we in het bezit werden gesteld van enerzijds een religieuze huwelijksakte d.d. 10.04.2016 en anderzijds een huwelijkscertificaat van de Afghaanse Ambassade in Nederland d.d. 23.05.2016. We wijzen er op dat geen van beide documenten als een formele huwelijksakte naar Belgisch recht worden beschouwd, waardoor van een wettelijk huwelijk ons inziens geen sprake is. Dit wordt eveneens bevestigd door het feit dat de betrokkene in het Rijksregister bij haar partner vermeld staat als 'niet verwante'.

Derhalve kan enkel sprake zijn van een mogelijke relatie en dient te worden nagegaan of in deze sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. Dienaangaande wijzen we er op dat de partner van de betrokkene reeds in 2008 in België als minderjarige asielzoeker aankwam en tijdens zijn gehoor geen melding maakte van enige relatie. De betrokkene zelf verliet Afghanistan pas in op 23.11.2015 en kwam pas op 06.01.2016 in Nederland aan. Derhalve kan in de feiten pas ten vroegste vanaf die datum sprake zijn van enig contact tussen de betrokkene en haar vermeende partner. De betrokkene en haar vermeende partner sloten op 10.04.2016 een religieus huwelijk en op 23.05.2016 een huwelijk naar Afghaans recht in de Afghaanse Ambassade in Den Haag (Nederland), met andere woorden reeds 3 maanden nadat de betrokkene in Nederland aankwam. Bovendien gaf de betrokkene tijdens haar gehoor expliciet aan Afghanistan te hebben verlaten met als doel het vragen van asiel specifiek in Nederland en niet in België, waardoor we met stellige zekerheid kunnen concluderen dat van een relatie op dat moment nog geen sprake was. De betrokkene had pas de intentie om een asielaanvraag in België in te dienen van zodra ze een relatie aanging met de betrokkene. Derhalve kunnen we besluiten dat er van een effectieve duurzame relatie geen sprake is en er derhalve geen privé-/gezinsleven bestaat dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Betreffende de aanwezigheid in België van de partner van de betrokkene, wensen we er op te wijzen dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegeleten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende partner van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn-

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2)- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind die broer zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Vooreerst merken we op dat we niet in het bezit werden gesteld van een schriftelijke verklaring van de partner

Daarnaast merken we op dat de betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wijzen er ook op dat de betrokkene gedurende haar gehele asielprocedure geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Nederland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker internationale bescherming in Nederland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid haar partner en haar zou bestaan en dat de partner van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Het loutere feit dat de betrokkene bij haar partner inwoont en niet in het reguliere opvangsysteem resideert, is op zich onvoldoende om een afhankelijkheidsrelatie aan te tonen. Wat de bemerking betreft dat de betrokkene door de ernstige eerdergerelateerde problemen met haar ouders in Nederland de facto een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van haar partner heeft, kan niet worden gevolgd. Indien de betrokkene familiale problemen heeft met haar ouders in Nederland, staat het de betrokkene vrij de Nederlandse autoriteiten in te lichten van haar problemen en zo om hulp of bescherming te verzoeken. Een overdracht aan Nederland impliceert niet dat de betrokkene automatisch bij haar ouders zal overgebracht indien zij zulks niet wenst. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Derhalve zien de Belgische autoriteiten geen reden om toepassing te maken van artikel 16(1), 17(1) of 17(2) van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een bepaalde lidstaat of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Nederland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals reeds vermeld, gaf de betrokkene aan dat ze geen problemen kende met de Nederlandse autoriteiten, maar enkel de reeds vermelde familiale problemen.

Bovendien merken we op dat de Nederlandse instanties op 18.05.2017 instemden met toepassing van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Nederland bij de bevoegde instanties opnieuw een asielaanvraag kan indienen. De Nederlandse instanties zullen de betrokkene niet

verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Nederland en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Nederland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Angelina Van Kampen, Lynn Hillary, Merlijn Bothof, Daan Bes; Marieke van Zantvoort Stefanie Pijnenburg and Eglantine Weijmans, "Asylum Information Database - National Country Report - The Netherlands", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Nederland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 32).

We merken op dat Nederland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Nederland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Nederlandse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Nederland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

De Nederlandse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek om internationale bescherming, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en cliënt hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 9, 16 en 17 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, van de artikelen 1, 7 en 9 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motivatieplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij licht haar enig middel toe als volgt:

"Verweerder stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielvraag, dewelke volgens verweerder aan Nederland toekomt.

Verweerder stelt dat het huwelijkscertificaat van de Afghaanse Ambassade in Nederland dd. 23.05.2016 niet wordt aanzien als een formele huwelijksakte naar Belgisch recht "waardoor van een wettelijk huwelijk ons inziens geen sprake is".

Hieruit concludeert verweerder dat géén sprake is van twee echtgenoten, doch hoogstens sprake zou kunnen zijn van een "mogelijke relatie".

Dit standpunt kan niet worden gevolgd.

Naar Afghaans recht zijn verzoekster en haar partner P. G. wel degelijk officieel gehuwd. Indien een Afghaans vluchteling in België binnenkomt, waarbij blijkt dat deze vluchteling in Afghanistan is gehuwd, zal er evident ook (nog) geen erkenning van dit Afghaans huwelijk in het Belgisch recht voorliggen op het moment van de DVZ registratie van deze asielvraag...

Het is evident dat de burgerlijke status naar eigen nationaal recht dient te worden nagegaan door de Dienst Vreemdelingenzaken bij de controle van de rangorde van criteria in de Dublin-III-Verordening.

Artikel 9 van de Dublin III Verordening stelt:

“Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten tot verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Deze bepaling is wel degelijk correct en rechtsgeldig van toepassing op verzoekster, dewelke als kandidaat vluchteling van Afghaanse origine naar Afghaans recht rechtsgeldig is gehuwd met de heer P. G. (6303411) dewelke erkend vluchteling van Afghaanse origine is (dewelke intussen evenwel is genaturaliseerd tot Belg).

Artikel 9 Dublin III Verordening stelt uitdrukkelijk “ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd” wat evident automatisch inhoudt dat ook een nieuwe gezinsvorming – quod in casu – een beschermde gezinsband creëert.

In samenlezing met artikel 8 en 12 EVRM (recht op gezins- en familielevens alsook recht op huwen en een gezin te stichten) is het zo dat artikel 9 van de Dublin III Verordening niet eng mag worden geïnterpreteerd. Een naar eigen nationaal recht geldig huwelijk (quod in casu: Afghaans huwelijk) valt bijgevolg wel degelijk onder de toepassing van deze bepaling.

De beslissing van verweerder is dan ook manifest incorrect door de gezins- of huwelijksband enkel naar Belgisch recht te beoordelen (en deze dientengevolge af te wijzen als niet erkend in België) doch deze niet naar eigen nationaal recht (i.c. Afghaans recht) te beoordelen ... terwijl naar Afghaans recht evident wel degelijk sprake is van een rechtsgeldige huwelijksband.

Verzoekster verwijst naar de duiding van het agentschap integratie en inburgering inzake gezinshereniging dewelke stellen inzake gezinshereniging bij onmogelijkheid tot voorlegging van de officiële huwelijksakte:

“Als je onmogelijk een officiële akte kan voorleggen, kan de DVZ rekening houden met ‘andere geldige bewijzen’.

Voorbeelden van andere geldige bewijzen zijn:

*akte van een traditioneel huwelijk
een notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid
een religieuze akte
een nationale identiteitskaart die de huwelijksband vermeldt
uittreksel van de huwelijksakte
een vervangend vonnis
(...)*

Als je ook geen ‘andere geldige bewijzen’ kan voorleggen, dan kan de DVZ jou en je echtgenoot of partner uitnodigen voor een gesprek.”

(www.agii.be)

Hoewel bovenstaande slaat op gezinshereniging is de analogie in principes duidelijk. Zelfs een ‘traditioneel huwelijk’ of een ‘religieus huwelijk’ zijn niet zomaar zonder waarde of zonder gevolg bij beoordeling door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dit is evident nog méér het geval in asioldossiers.

Het is kennelijk onredelijk om louter naar Belgisch recht het Afgaans huwelijk te bekijken en bijgevolg te oordelen dat van een "huwelijk aldus ons inziens geen sprake is"

Met deze foutieve beoordeling van de feiten van onderhavig dossier schendt verweerder de regels inzake bevoegde lidstaat gezien conform de rangorde van de criteria het aanknopingspunt van artikel 9 van de Dublin III verordening (leidend tot behandeling van de asielvraag in België) – overeenkomstig de rangordebepaling van artikel 7 – voorrang heeft op artikel 13 van de Dublin III verordening (leidend tot behandeling van de asielvraag in Nederland).

Daarenboven werd per schrijven van 7 april 2017 uitdrukkelijk verwezen naar de ernstige eengerelateerde problemen met haar ouders in Nederland gezien zij het Afgaans huwelijk met de heer P. G. afwijzen (stuk 3).

Op geen enkele wijze wordt hier ernstig op geantwoord/gemotiveerd door verweerder, hetgeen een schending van de motivatieplicht inhoudt.

Evenzoveel werd in het licht van bovenstaande gewezen op de minstens manifest aanwezige afhankelijkheidsband vanwege verzoekster t.a.v. haar echtgenoot P. G. (stuk 3). Ook hieromtrent wordt op geen enkele wijze geantwoord/ gemotiveerd door verweerder.

Wél put verweerder zich uit in ronduit belachelijke motivaties zoals:

"Dienaangaande wijze we erop dat de partner van betrokkene reeds in 2008 in België als minderjarige asielzoeker aankwam en tijdens zijn gehoor geen melding maakte van enige relatie."

Het is nogal wiedes dat de echtgenoot van verzoekster, toen hij op 21.08.2008 als 15- jarige Afgaanse niet begeleide minderjarige vluchteling in België aankwam (stuk 5), hij nog geen relatie onderhield met zijn huidige echtgenote dewelke toen aldus 12 jaar oud was en daar dus geen melding van maakte...

Dergelijke nonsens-motivering gebruikt verweerder echter wel als grondslag om te stellen dat noch van een geldig huwelijk, noch van een geldig gezin, noch van een afdoende duurzame relatie onder bescherming van artikel 8 EVRM sprake zou zijn.

Dit is niet ernstig.

Verzoekster onderhoudt sinds februari 2016 een stabiele relatie met haar echtgenoot (op heden aldus anderhalf jaar), terwijl zij intussen naar Afgaans recht gehuwd zijn en terwijl zij sinds maart 2017 in Oostende samenwonen. Verzoekster en haar echtgenoot onderhouden wel degelijk een gezins- en familieleven dewelke onder de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 22 Grondwet valt. Dat zij op hun respectievelijk 15 en 12 jaar oude leeftijd nog niet wisten dat zij ooit een relatie gingen hebben en zelfs in het huwelijk gingen treden doet daar uiteraard niets van af...

Verzoekster en haar echtgenoot hebben wel degelijk recht om te huwen en een gezin te stichten (art. 12 EVRM en art. 9 Handvest), terwijl dit gestichte gezin recht heeft op bescherming (art. 8 EVRM en art. 7 Handvest).

In het licht van deze bescherming, in de wetenschap dat de echtgenoot van verzoekster in België als erkend vluchteling van Afgaanse origine werd toegelaten tot een verblijf van onbepaalde duur (stuk 5), terwijl intussen naar Afgaans recht een gezinsband werd gevormd, diende verweerder toepassing te maken van de gezinsclausule van artikel 9 Dublin III verordening (minstens van artikel 16 en 17 van de Dublin III Verordening) teneinde de gezinsband te vrijwaren ... temeer daar verzoekster bij terugleiding naar Nederland wordt blootgesteld aan de mogelijke gevolgen van familie-eer-gerelateerd geweld vanwege haar ouders dewelke haar huwelijk met de heer GHOLAMI afkeuren/afwijzen.

Minstens werd het familie en gezinsleven van verzoekster zoals ontegensprekelijk aanwezig is op een duurzame en stabiel wijze niet correct in rekening gebracht, hetgeen evenzoveel een schending van artikel 74/13 Vw. incorporeert.

Het gezins- en familieleven werd wel onderzocht, doch op foutieve wijze en uitgaand van foutieve feitengesteldheid (nl. ervan uitgaand dat er "van een wettelijk huwelijk geen sprake is" – stuk 1).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of

zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het is duidelijk dat in casu niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, terwijl de juiste feitelijke gegevens niet correct zijn beoordeeld, zodat verweerder kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. Minstens is verweerder zeer onzorgvuldig tot haar beslissing gekomen. De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich op."

Verzoekster voert onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Ze wijst op het motief in de bestreden beslissing waarin de gemachtigde stelt dat het huwelijkscertificaat van de Afghaanse ambassade in Nederland van 23 mei 2016 niet wordt aanzien als een formele huwelijksakte naar Belgisch recht "waardoor van een wettelijk huwelijk ons inziens geen sprake is". Verzoekster meent dat dit standpunt niet kan gevolgd worden. Ze stelt naar Afghaans recht wel degelijk officieel gehuwd te zijn en dat het evident is dat de burgerlijke status naar eigen nationaal recht dient te worden nagegaan. Vervolgens wijst verzoekster op artikel 9 van de Dublin III Verordening dat stelt dat wanneer een gezinslid van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet, is toegelaten tot verblijf in een lidstaat, deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Ze wijst erop dat zij al kandidaat vluchteling van Afghaanse origine naar Afghaans recht rechtsgeldig gehuwd is met de heer P.G., eveneens van Afghaanse origine, die in België erkend werd als vluchteling.

In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar het begrip 'gezinslid', zoals gedefinieerd in de Dublin III Verordening, dat onder meer betrekking heeft op de echtgenoot. Hij stelt dat de heer G. niet als "gezinslid" kan worden beschouwd en zij zich niet op artikel 9 van de Dublin III Verordening kan beroepen. Wat betreft de huwelijksakte van de Afghaanse ambassade in Nederland van 23 mei 2016, stelt verweerder dat geen "gelegaliseerde" huwelijksakte werd voorgelegd zodat er geen sprake kan zijn van een "in België erkend" wettelijk huwelijk. Verweerder citeert daarbij artikel 30 van het WIPR. Om die reden zou het niet kennelijk onredelijk zijn van de gemachtigde om verzoekster niet als echtgenote van de heer G. te beschouwen. Verweerder meent in de nota dat verzoekster de mogelijkheid heeft gehad om haar huwelijk van 23 mei 2016 te legaliseren in Nederland of in België. Hij herhaalt dat nu verzoekster heeft nagelaten haar huwelijk te legaliseren, de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat er geen wettelijk huwelijk voorligt tussen verzoekster en de heer G.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad erkent bijkomend dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de rechtbank van eerste aanleg. De Raad spreekt zich *in casu* dan ook niet uit over een erkenning van de buitenlandse akte, noch over de geldigheid ervan. De Raad dient evenwel conform artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de wettigheid te beoordelen van de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat de heer G.P. van Afghaanse origine is en door België werd erkend als vluchteling en bijgevolg internationale bescherming geniet en in België is toegelaten tot verblijf. Verzoekster wenst aan te tonen dat artikel 9 van de Dublin III Verordening toepassing kan vinden en bijgevolg dat zij wettelijk gehuwd is met de heer G.P. onder meer door het voorleggen van een huwelijksakte van de Afghaanse ambassade in Den Haag, waarvan blijkt uit het administratief dossier dat het origineel werd voorgelegd en werd opgemaakt op 23 mei 2016. Het enige motief op grond waarvan de gemachtigde onderbouwt waarom geen sprake is van een wettelijk huwelijk, is het feit dat dit document "*niet als een formele huwelijksakte naar Belgisch recht kan worden beschouwd*". Er blijkt eveneens dat de gemachtigde uitgaat van het feit dat verzoekster gehuwd zou zijn met een persoon "van Belgische nationaliteit". Echter, er wordt niet betwist dat de heer G.P. pas op 19 januari 2017 de Belgische nationaliteit heeft verworven. Op het ogenblik van het huwelijk had de heer G.P. dus niet de Belgische nationaliteit maar wel de Afghaanse nationaliteit en werd bijgevolg een huwelijk afgesloten tussen personen van Afghaanse nationaliteit.

Artikel 46 van het WIPR bepaalt als volgt:

“Onder voorbehoud van artikel 47 worden de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst door het recht van de Staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft. [...]”

Uit deze bepaling blijkt dat het toepasselijke recht voor de geldigheid van het huwelijk wordt bepaald op het ogenblik van het voltrekken van het huwelijk. Nu het huwelijk heeft plaats gevonden vóór 19 januari 2017 en de heer G.P. dus enkel de Afghaanse nationaliteit bezat, werd het huwelijk met verzoekster van Afghaanse nationaliteit beheerst door het Afghaanse recht. Bijgevolg ligt het volledig voor de hand dat verzoekster en de heer G.P. geen “formele huwelijksakte naar Belgisch recht” voorleggen, doch een akte opgesteld naar Afghaans recht. Verzoekster kan bijgevolg gevolgd worden waar zij stelt dat de conclusie dat er geen sprake is van een wettelijk huwelijk, louter uit de vaststelling dat er geen formele huwelijksakte naar Belgisch recht voorligt, kennelijk onredelijk is. Het kwam *in casu* de gemachtigde toe om de door verzoekster voorgelegde buitenlandse akte conform de toepasselijke bepalingen van het WIPR te onderzoeken en al dan niet te erkennen. Het feit dat verzoekster in het Rijksregister bij haar partner zou vermeld staan als ‘niet verwante’ blijkt niet uit het administratief dossier zodat de Raad dienaangaande zijn wettigheidstoets niet kan uitoefenen. Hoe dan ook doet dit geen afbreuk aan het voorgaande.

Waar verweerder in de nota wel overgaat tot een toetsing van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte van de Afghaanse ambassade aan artikel 30 van het WIPR en herhaaldelijk wijst op het feit dat het geen gelegaliseerde huwelijksakte betreft zodat er geen sprake kan zijn van een in België erkend wettelijk huwelijk en dat verzoekster de mogelijkheid had haar akte te laten legaliseren, betreft dit een *a posteriori* toetsing aan het WIPR, die de Raad geenszins in de bestreden beslissing terugvindt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES